

Arrest

nr. 155 239 van 26 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2015 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 oktober 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar (vermeende) Belgische ouder.

1.2 Op 23 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 30 april 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.10.2014 werd ingediend door:

Naam: N(…)

Voorna(a)m(en): D(…)

Nationaliteit: Ghanase

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3’, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; …’

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. De in Ghana opgestelde ‘certified copy of entry in register of birth’ werd opgesteld op 11.12.1992, zo’n 10 maanden na de geboorte van betrokkene. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van loutere verklaringen.

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken (…)”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

Overeenkomstig 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij per bode op 15 juni 2015 van het verzoekschrift in kennis gesteld werd en verzocht werd om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen.

De verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen. Ter terechtzitting van 17 september 2015 bevestigt de verwerende partij dat zij geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd en enkel en alleen gebaseerd is op loutere verklaringen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat deze laattijdig geregistreerd zou zijn en enkel gebaseerd is op verklaringen geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.

Dat door verweerder geenszins een voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);*
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

Verweerders bewering dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, niet voldoet aan de voorwaarden van art. 27 W.I.P.R., toont geenszins aan dat verweerder de

rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verweerder aangaande de neergelegde geboorteakte de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen evenmin gesteld dat er sprake is van wetsontduiking.

3.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging."

3.2 Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor, zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft, dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855) en dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De voorgehouden schending van de plicht afdoende te motiveren wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarvan de bestreden beslissing toepassing maakt, met name artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het Wetboek IPR).

Voormeld artikel 27 luidt als volgt:

§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden."

De verzoekende partij meent dat de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met betrekking tot de door haar neergelegde geboorteakte *in casu* niet afdoende is. Zij wijst op de motivering van de gemachtigde, met name dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 van het Wetboek IPR, en op het onderzoek dat overeenkomstig voormeld artikel 27 moet gevoerd worden. De verzoekende partij geeft vervolgens aan dat de voormelde motivering van de gemachtigde geenszins aantoonde dat de gemachtigde de rechtsgeldigheid van de neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht, dat uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet blijkt dat de gemachtigde de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen en dat niet gesteld wordt dat er sprake is van wetsontduiking.

Voorafgaandelijk benadrukt de Raad dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds

en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich door de gemachtigde, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek IPR openstaat bij de familierechtbank. Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

De gemachtigde geeft in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aan dat krachtens voormeld artikel 27 een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en dat haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht. Vervolgens stelt hij dat de verzoekende partij ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voorlegt waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd, met name zo'n tien maanden na de geboorte van betrokkene, en dat dit document bovendien werd opgesteld op basis van loutere verklaringen. De gemachtigde concludeert dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 van het Wetboek IPR en dat de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte bijgevolg niet kan worden erkend. Uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt aldus dat de gemachtigde meent dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 van het Wetboek IPR.

Uit voormeld artikel 27 blijkt dat deze bepaling doorverwijst naar verschillende andere artikelen van het Wetboek IPR en dat de echtheid van de akte wordt beoordeeld op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld. Volgens de verzoekende partij is dit het Ghanese recht, de gemachtigde doet hierover echter in het geheel geen uitspraak. Ook blijkt uit voormeld artikel 27 dat de rechtsgeldigheid van de akte wordt vastgesteld overeenkomstig het toepasselijke recht zoals aangeduid door het Wetboek IPR – ook dit recht is volgens de verzoekende partij het Ghanese recht, maar ook wat dit aspect betreft, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde hierover in het geheel geen uitspraak doet –, met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van voormeld wetboek. Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook zelf aangeeft, heeft voormeld artikel 18 betrekking op wetsontduiking en voormeld artikel 21 op de openbare orde-exceptie.

Op grond van voormelde motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is het voor de verzoekende partij en voor de Raad echter onmogelijk om te begrijpen op grond waarvan de gemachtigde tot de conclusie is gekomen dat een *“laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen”* niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 van het Wetboek IPR. Zoals hoger reeds gesteld, blijkt uit de bestreden beslissing zelfs niet aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid van de akte is nagegaan en blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins of de gemachtigde gemeend heeft dat de *“laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen”* overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking. Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen afdoende gemotiveerde beslissing is en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 zodoende geschonden is.

3.3 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3.4 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE